

Kie Tavo' – Deuteronomium 26:1 – 29:8

Aliyah 2 – Deuteronomium 26:12 – 26:15

Een korte *aliyah* deze keer. We hebben in de tweede *aliyah* van **Kie Teetsee'** al gezien dat deze twee **een paar** met elkaar vormen. Daar stond het respect voor het leven en voor Gods orde centraal, om uit de slechtheid van de wereld te kunnen ontsnappen. Hier staat de goedheid en zegen centraal in het Beloofde Land. Ook deze zegen kan niet zomaar zonder respect voor het leven of de orde van God genoten worden. De tienden daarvan moeten op een bepaalde manier gegeven worden om alle zegeningen te heiligen.

Allereerst wordt de *ma'aser onie* oftewel de '**armen tiende**' hier besproken. Het geven van de tienden werkte met een cyclus van zeven jaar. Zes jaar was er opbrengst en werden er tienden gegeven, maar het zevende jaar was het shabbatsjaar. Dan werd er niet geoogst en kreeg het land rust. Er werden in dat jaar dus ook geen tienden gegeven. In het **derde en zesde jaar** werden er tienden aan de armen gegeven.

In Joodse traditie wordt uitgelegd dat het hier om een **tweede tiende** ging, na het geven van de eerste tiende. De eerste tiende werd standaard als geheiligde gave aan de Levieten gegeven, omdat zij geen grond bezaten in het Beloofde Land. De tweede tiende werd in het eerste, tweede, vierde en vijfde jaar feestelijk opgegeten in Jeruzalem voor het Aangezicht van de Heer. In het derde en zesde jaar werd deze tweede tiende opgeslagen in de steden voor de arme en behoeftige mensen. Over dit laatste wordt in de huidige *aliyah* gesproken.

Deze armen tiende toont het **respect voor het leven**. Men mag niet genieten van de opbrengst, zonder te denken aan anderen die niets te eten hebben. Men moet elkaar helpen, ondersteunen en voeden. Zo kunnen de Israëlieten samen **als gemeenschap genieten** van de goede gaven van God. Alleen zo kunnen zij de zegeningen van God blijven ontvangen. Er is bij God geen ruimte voor egoïsme.

De tweede tiende werd in de andere jaren verplicht naar Jeruzalem gebracht. De armen tiende werd echter opgeslagen **in alle steden**. Zo konden de armen op iedere plaats te eten hebben. Dit bevat een les voor ons. Het leert ons om bij het geven en dienen allereerst in onze **eigen directe omgeving** te kijken. We zijn geroepen om de nood om ons heen te zien. We kunnen niet de hele wereld dragen, maar als iedereen in zijn of haar directe omgeving anderen helpt, dan wordt iedereen geholpen. Zo leert de Thora ons om oog te hebben voor de noden van mensen om ons heen.

Vervolgens moest men naar **Jeruzalem** gaan en daar **voor het Aangezicht van de Heer proclameren** dat men de tiende gegeven had aan de arme en behoeftige mensen. De Levieten worden hier trouwens ook bij genoemd. Als we de lijn aanhouden dat de eerste tiende al voor de Levieten bestemd was, dan blijkt hieruit dat de Levieten ondanks deze eerste tienden, toch vaak arm waren en ook deel kregen aan de armen tiende.

Maar waarom moest men dit in Jeruzalem proclameren? Daar zijn verschillende redenen voor te geven:

Ten eerste werd de armen tiende als enige tiende niet naar Jeruzalem gebracht. Toch was deze tiende apart gezet voor God en daarmee een geheiligde gave. Men moest deze gave daarom door middel van de proclamatie '**offeren**' **aan God als een heilige gave**.

Ten tweede moesten alle mannen tenminste **drie keer per jaar in Jeruzalem** verschijnen voor de Heer. Ook in het jaar van de armen tiende moesten zij dus gewoon naar Jeruzalem toekomen. Deze proclamatie was een aanmoediging om ook echt naar Jeruzalem te komen. Men had daar een plicht te vervullen.

Ten derde maakte dit het **moeilijker** voor de Israëlieten om de armen tiende gewoon **voor zichzelf te houden**. Zij moesten hardop proclameren ten overstaan van God en de gemeenschap dat zij de tienden hadden gegeven aan de armen. Hoe zou je dit zonder blikken of blozen kunnen proclameren, als je de tienden gewoon in je eigen zak had gestoken? En als je deze proclamatie achterwege liet, dan konden de mensen uit jouw gemeenschap jou daarop aanspreken.

Ten vierde is het belangrijk dat men niet op individuele basis de tienden geeft en voor de armen zorgt, maar dat men dat **gemeenschappelijk** doet. Als gemeenschap viert men dat God goed is en zegen gegeven heeft. En als gemeenschap zorgt men voor elkaar. God verlangt ernaar dat er gezamenlijk genoten wordt en gezamenlijk verantwoordelijkheid gedragen wordt voor het welzijn van iedereen.

Ten vijfde prentte deze proclamatie iedere drie à vier jaar het gebod weer in om de armen tiende te geven. Iedereen proclameerde dat hij dit gebod had vervuld. Daarmee werd het gebod keer op keer **in het geheugen ingeprent**. Ook de jonge kinderen die mogelijk meegekomen waren naar Jeruzalem konden dit horen. Zo sluit deze proclamatie ook aan op het *Sjema*' waar staat dat je jouw kinderen de Thora steeds moet inprenten.

Ten zesde vermoed ik dat de armen tiende door deze proclamatie **officieel ontvankelijk verklaard** werd als gave **in de hemel**. Dit betekende dat er in de hemelse boeken opgeschreven werd dat men de armen tiende gegeven had. Zo konden ook de daaraan verbonden **zegeningen in werking treden**. God had bijvoorbeeld beloofd om zijn volk overvloedig te zegenen, als zij hun tienden zouden geven. Deze proclamatie voor Gods Aangezicht kon de beloofde hemelse zegeningen dan in werking stellen. In vers 15 van deze *aliyah* wordt dan ook gebeden om Gods rijke zegen.

Er zijn vast nog meer redenen te noemen. In elk geval blijkt uit het voorgaande dat deze proclamatie een belangrijke rol kon vervullen in het religieuze leven van de Israëlieten. Deze proclamatie was meer dan een paar verplichte woorden. Deze proclamatie was een **krachtig geestelijk getuigenis** voor Gods Aangezicht en te midden van het hele volk. Daar verleende God kracht en zegen aan.

Ook **Yeshua** heeft op verschillende momenten zijn **gehoorzaamheid** aan de hemelse Vader **geproclameerd** voor Zijn aangezicht. Hij was niet alleen gehoorzaam aan God, maar proclameerde dat ook officieel voor het aangezicht van zijn hemelse Vader. Zo horen we Hem zeggen bij zijn komst in de wereld:

*... Slachtoffer en spijsoffer hebt U niet gewild, maar U hebt voor Mij een lichaam gereedgemaakt. Brandoffer en zondoffers hebben U niet behaagd. Toen zei Ik: '**Zie, Ik kom** – in de boekrol is over Mij geschreven – **om Uw wil te doen, o God!**' (Hebreeën 10:5-7)*

Hiermee proclameert Yeshua officieel en voor het Aangezicht van de hemelse Vader Zijn bereidheid om naar de wereld te gaan en alles uit te voeren wat er in de Thora over Hem geschreven stond. Verder horen we Hem zeggen in Johannes 17:

*Ik heb U verheerlijkt op de aarde. **Ik heb het werk volbracht** dat U Mij gegeven hebt om te doen ... Ik heb Uw Naam geopenbaard aan de mensen die U Mij uit de wereld gegeven hebt ... Hen die U Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon van het verderf, opdat de Schrift vervuld wordt.*

De hemelse Vader wist dit natuurlijk allang. Yeshua was immers één met de hemelse Vader. Toch proclameert Yeshua hier officieel dat Hij zijn missie getrouw vervuld heeft en dat Hij goed is omgegaan met het Hem toevertrouwde. We horen hierin een echo van de proclamaties in Jeruzalem betreffende de tienden. Zelfs aan het kruis riep Yeshua nog uit: '**Het is volbracht!**' Hij rondde zijn missie met een officiële proclamatie af en gaf aan dat zijn missie vervuld was. Hiermee kon dit hoofdstuk in de hemelse boeken gesloten worden en konden er nieuwe hoofdstukken geopend worden.

Ook wij mogen onze gehoorzaamheid voor Gods Aangezicht en zelfs in de gemeenschap proclameren. Het is goed om op bepaalde momenten officieel uit te spreken dat je voor God wilt leven en hebt geleefd. We mogen voor Gods Aangezicht in herinnering roepen welke keuzes we voor Hem gemaakt hebben en bovenal dat we ons vertrouwen op Yeshua hebben gesteld. De **belijdenis van ons geloof en onze levenswandel** doet ertoe. Het zorgt ervoor dat we gezamenlijk God mogen en kunnen volgen, in plaats van alleen individueel. Verder stimuleert dit om echt voor God te leven. Het herinnert ons aan de keuzes die we voor God mogen en kunnen maken. En het opent de hemel om nieuwe zegeningen aan ons te geven.

Vaak zijn we een beetje huiverig en terughoudend in deze zaken, omdat het dicht schuurt tegen het oogsten van eigen eer. Dit is uiteraard niet de bedoeling. Het gaat hier **niet om eer oogsten** of opscheppen. Het gaat om een **gelovige en oprechte proclamatie** dat we Gods weg zullen volgen en hebben gevolgd. Daar gaat grote kracht vanuit. Dit is tevens een aanmoediging vanuit de Bijbel om **persoonlijke getuigenissen** te delen. Niet tot onze eer, maar tot Gods eer. Hij heeft alles gegeven namelijk. In Psalm 116:14 zegt de Psalmist: '*Mijn geloften zal ik aan de Heer nakomen, nu, in het bijzijn van heel Zijn volk.* Het dienen van de Heer is ook een **gemeenschappelijke zaak**.

In deze *aliyah* zagen we dat de Israëlieten niet zomaar van de zegeningen mochten eten, maar dat ze daar geheiligde gaven van moesten geven aan de armen en dit ook moesten proclameren in Jeruzalem. Het mooie is dat als je de **tienden heiligt** voor God, dat je daarmee dan de **hele oogst aan God toewijdt**. Je voldoet dan aan Gods regels en ontvangt de zegen onder zijn voorwaarde. Hiermee is de oogst aan God toegewijd en kun je het onder zijn zegen en toestemming genieten.

In Romeinen 11:16 staat geschreven: *En als de eerstelingen heilig zijn, dan het deeg ook, en als de wortel heilig is, dan de takken ook*. Het gaat hier weliswaar niet over de tienden, maar over de eerstelingen. Toch is hetzelfde principe hier van toepassing. Door het heiligen van een klein deel, wordt het geheel toegewijd aan God. In Romeinen 11 wordt dit toegepast op **de rol van Israël** in de wereld. Als de Israëlieten eenmaal Yeshua accepteren als hun Messias en zij geheiligd worden, dan zal het wereldwijde Lichaam van Christus daardoor geheiligd worden. De Israëlieten zijn de eerstelingen in Gods plan, die speciaal voor Hem bestemd zijn. Zolang zij niet aan God gegeven worden als eerstelingen, kunnen wij de oogst nog niet genieten...

Tenslotte, we zagen eerder al dat verschillende tweede *aliyot* te maken hebben met de **god van de buik**. De Thora waarschuwt ons keer op keer dat we ons niet door onze buik mogen laten leiden. Zo ook hier: we mogen niet zomaar zonder regels gaan eten en drinken van onze oogst. God verlangt van ons dat we onze **oogst eerst heiligen** voor Hem. Daarna pas mogen wij ervan genieten. Dit leert ons dat er meer is dan de buik alleen. We leven niet alleen van brood, maar vooral ook van ieder woord dat uit Gods mond uitgaat.

Wat hebben we nu geleerd?

1. De 'armen tiende' werd in het derde en zesde jaar gegeven (zevenjarige cyclus)
2. Dit was waarschijnlijk een tweede tiende, naast de tiende voor de Levieten
3. Deze tiende moest in alle steden opgeslagen worden
4. Dit leert ons dat we allereerst in onze directe omgeving te hulp moeten schieten
5. Men moest het geven van de 'armen tiende' in Jeruzalem proclameren, omdat:
6. ...het als een heilige gave aan God geofferd moest worden
7. ...de mannen sowieso drie keer per jaar in Jeruzalem moesten verschijnen
8. ...dit het moeilijker maakt om de armen tiende voor jezelf te houden
9. ...genieten en armenzorg een gemeenschappelijke zaak is
10. ...het gebod van de armen tiende daardoor steeds ingeprent kon worden
11. ...de gave dan officieel ontvankelijk werd in de hemel, om zegen te ontvangen
12. Yeshua proclameerde zijn gehoorzaamheid ook voor het Aangezicht van de Vader
13. De tienden heiligen als deel het geheel
14. De Israëlieten zijn de eerstelingen die alle gelovigen zullen heiligen